

[Statsministeren.]

hr. Per Hækkerup, for den velkomst, han gav den nye regering, og jeg gør det ved også at udtrykke et velkommen til hr. Per Hækkerup som ordfører i opposition. Jeg tror, det ærede medlem og jeg kan blive enige om én ting, nemlig at den nye regering i hvert fald har opnået allerede ét godt resultat: der var en vidunderlig frigjorthed over det ærede medlem hr. Per Hækkerup.

Jeg vil gerne samtidig benytte lejligheden til at byde hr. Aksel Larsen velkommen tilbage som oppositionsordfører; jeg tror også, alle vil være enige med mig i, at det var en fornøjelse igen at stifte bekendtskab med hr. Aksel Larsen i oppositionens rolle.

Jeg vil gerne sige indledningsvis, at de tilbud og de tilsagn om samarbejde, som regeringen har givet, mener vi oprigtigt, og jeg bemærkede mig, at hr. Per Hækkerup i denne forbindelse gjorde nogle bemærkninger om valget af folketingets formand. Jeg vil gerne sige, at nu er dette jo en sag, der vedkommer grupperne i folketinget, men da bemærkningerne var rettet til mig, vil jeg gerne give udtryk for min opfattelse af situationen. Hr. Per Hækkerup talte i denne forbindelse om et brud på traditioner og en majorisering. Jeg tror ikke, man kan tale om en tradition for, at det største parti har formandsposten i folketinget. Det er ganske vist rigtigt, at socialdemokratiet bevarede formandsposten både 1926-29 og 1950-53, men mon ikke det har spillet en rolle, at den hidtidige formand i begge disse tilfælde fortsat var medlem af tinget? Der er en forskel på disse to situationer og den nuværende tilstand, hvor det på forhånd var givet, at der skulle vælges en ny formand. Jeg vil nærmere sige, at der har været en tradition for, at man så bort fra partihensyn og lagde hovedvægten på at vælge et medlem, som gennem en mangeårig gerning har vundet hele tingets tillid og respekt. Jeg forstod, at hr. Per Hækkerup var enig i,

at det var sket i dette tilfælde. Jeg beklager, hvis socialdemokratiet har opfattet det som et traditionsbrud vendt mod socialdemokratiet; det har ikke været tanken, og jeg har altså ikke opfattet de tidligere formandsvalg som udtryk for en sådan tradition.

Om disse samarbejdsforhold i øvrigt vil jeg gerne sige, at jeg går ud fra, at man har bemærket sig, at jeg i min erklæring i tirsdags sagde, at den nuværende regering er et resultat af valget den 23. januar og de påfølgende forhandlinger mellem partierne, og det er den også i den forstand, at det var valget og forhandlingerne mellem partierne, der afgrænsede regeringsmulighederne. Valget satte et klart punktum for det socialistiske flertal. Under de efterfølgende forhandlinger blokerede socialdemokratiet selv mulighederne for deltagelse i regeringen ved at stille det krav, at socialdemokratiet skulle have ledelsen af regeringen. Man må forstå i socialdemokratiet, at med dette krav lukkede man selv døren i lås for en bred regering med socialdemokratisk deltagelse.

Nu siger man så, at det radikale venstre valgte et samarbejde med venstre og de konservative fremfor et samarbejde med socialdemokratiet. Jeg tror, det er rigtigere at sige, at det var vælgerne, der foretog dette valg, og det har vi respekteret. Det radikale venstres gruppeformand måtte under forhandlingerne pege på, at det radikale venstre under valgkampen havde vendt sig mod en socialdemokratisk-radikal regering og ikke på forhånd stillet sig positivt over for en socialdemokratisk mindretalsregering, og at partiet på dette grundlag havde fået, jeg tror, jeg må sige en helt enestående vælger-tilgang.

Den regering, der nu er dannet, er bred i den forstand, at den har et solidt flertal i folketinget bag sig, men den er det også i den forstand, at den ikke er ensidigt sammensat. Det er en regering, der har muligheder for at føre en samfundspolitik, som tager ligelige hensyn til alle sider. Jeg må